

Te vagy az életem

fine
selection

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

*Te vagy
az életem*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

„Hogyan tudnék élni nélküled?

Hisz rólad szól az élet. (...)

És az, ami nélküled lehet, nem kell sosem.”

– részlet Demjén Ferenc

Hogyan tudnék élni nélküled c. dalából

Prológus

– NEM GOND, HA EGY KÖNYV BORÍTÓJA nem illeszkedik a történethez. Elég, ha belövi a zsánert, trendi és szép, ugyanis sok esetben a borító adja el a könyvet. A tartalom ismertetése a hátlapszöveg feladata – mondja a húszas évei végén járó, jóképű, szemüveges férfi magabiztosan a videón. És én ekkor klikkelek a szünet gombra.

Eltátom a szám. Ez most komolyan beszél? Mert olvasóként iszonyúan nehéz ezzel a gondolattal azonosulni, különösen, ha a borítón emberek szerepelnek, akiknek a külseje nem egyezik a könyvbeli leírással.

Újra rálépek a pasi profiljára. Amerikai, a bemutatkozása szerint száznál is több íróval dolgozott már együtt. Végignézem a portfólióját, hogy mely borítókat is tervezte, és többet felismerek, számtalanszor jöttek velem szembe a közösségi médiában.

Az előző videójában lépésről lépésre megmutatta, ahogy harminc stock fotóból összerak egy álomborítót, és én meg nem mondtam volna, hogy nem ő rajzolta. Igazából egyik borítója szebb, mint a másik, és én is vettem már meg könyvet csak azért, mert beleszerettem

a külsejébe, szóval csak megérte kifizetni a száz dollárt az előadása-
iért. Amint valóra váltom a legtitkosabb álmom, minden tudás jól
fog jönni. Mert ha elég bátor leszek ahhoz, hogy lépjek, nekem kell
majd döntéseket hoznom, ami egyszerre félelmetes és elképesztően
izgalmas.

Mielőtt folytatnám a videót, az órára nézek. Elmúlt este kilenc,
Áron azt ígérte, hogy hétre, de legkésőbb nyolcra hazaér. A laptopot
óvatosan a kis üvegasztalra helyezem, és lehajtom a fedelét. Az ab-
lakhoz sétálok, kinyitom, és végignézek a kerítésen túl elterülő ho-
mokos tengerparton, aztán a távolban hullámozó víztömegben, amin
itt-ott megcsillan a már lassan erejét veszítő nap fénye. Innen tényleg
végtelennek tűnik az óceán. Gyönyörű. Néha azt hiszem, hogy ez az
egyetlen dolog, amit szeretek Kaliforniában.

Elsétálok a könyvesszekrények előtt, amik végighúzódnak a nap-
pali falai mentén. Áron tavaly nyáron extra kedves volt, mert még
az ajtó fölé is barkácsolt nekem polcokat, így szó szerint faltól falig,
padlótól a plafonig ér a gyűjteményem, és a sarokban ott van a gu-
ruló létra is, amire utálok felállni, de praktikus a magassága miatt.
Ráadásul mikor ráállok, egy kicsit olyan érzésem van tőle, mintha
A szépség és a szörnyeteg könyvtárában lennék.

Szeretem ezt a nappalit. Szeretem a kényelmes kanapét, a fotelem,
ahol a legjobb olvasni, és a kilátást az óceánra. Nem egy luxuslakosz-
tály, nem is túl nagy, de sikerült otthonossá tennünk. De Áron nincs
itt. Nélküle üres és lélektelen minden.

Egész nap egyedül voltam. Egész nap nem szóltam senkihez.
Egész nap csak arra vártam, hogy mikor jön végre haza hozzám, de
a hülye munkája miatt már megint késik. Hiába a sok könyv, a cso-
dás panoráma, a bekuckózós hangulat idebent, mire megyek vele, ha
életem szerelme alig van itt velem, hogy együtt élvezzük?

Morogva kitrappolok a konyhába, és az étkezőasztalon várakozó jénai tál oldalára teszem a tenyerem. Sült csirkemellet csináltam Áronnak grillezett zöldségekkel, és már nem meleg, csupán langyos az étel, és attól félek, mire megjön, teljesen kihűl.

Mi a fenének töröm magam a konyhában, ha még arra sem képes, hogy időben hazaérjen, és együtt vacsorázzunk?

Csak azért is kiszedek magamnak egy tányérral. Éhes vagyok. Nagyot koccan az üvegtálon a szedőkanál, és a késsel szinte letrancsírozom a csirke fél mellét. Áron imádja a bőrét. Annyira szereti. Én is, de ő nálam is jobban, így leszedelem az enyémről, és otthagynom a tálban.

Kiveszek a krómszínű hűtőszekrényből egy diétás kólát, és újra bevonulok a nappaliba. Elindítom az előadást, és miközben a szaki tovább magyaráz a borítók világáról, eltöltök egy újabb magányos vacsorát otthon.

Ez aztán az amerikai álom...

Pedig olyan szépen indult az egész! Áront a gimi utolsó évében arra biztatta a mentora, hogy adja be a jelentkezését amerikai egyetemekre is, ő pedig az esélytelenek nyugalmával pályázott, és mindketten totál meg voltunk lepődve, amikor fel is vették őt teljes ösztöndíjjal.

Az apukám amerikai állampolgár, ő itt nőtt fel, és én mindig is kíváncsi voltam arra, hogy milyen lehet Amerikában élni, szóval természetesen volt, hogy Áronnal tartottam. Olyan izgatott voltam! Csak a gimi első évében voltam itt egy rövid időre, és ahogy visszatértem, abban reménykedtem, hogy talán a családtagokkal is sikerül közelebbi kapcsolatba kerülni, de idegenek voltunk egymás számára, csak a vér kötött össze minket, ami hosszú távon nem volt elég. De nem bántam, mert nekem csak és kizárólag az számított, hogy

Áronnal lehetek, hogy itt bármikor megcsókolhat az utcán, az ölébe ülhetek, megfoghatja a kezem, és a szerelmünk nem egy olyan dolog, ami miatt bánthatnak minket. Az egyik helyi közösségi főiskolára is felvettek szabad bölcsész szakra, és az első pár hétben tényleg boldog voltam. Aztán rádöbentem, hogy mennyire hiányoznak a barátaim, ráadásul a kulturális különbségek, meg talán a saját természetem miatt is, nem tudtam új barátságokat kötni Amerikában. Egyre magányosabb lettem.

Áron viszont beleszeretett az országba, a szabadságba, amit itt megtapasztalt, az óceán illatába... Ő nem akar elmenni innen. Ő boldog itt, és ez engem is boldoggá tett sok éven keresztül. Miután megszereztem a bölcsészdiplomát, találtam munkát, ekkor Áron még tanult. Egy irodába kerültem, de gúnyolódások céltáblájává váltam, és végül felmondtam. Már hónapok óta nem dolgozom. Beadtam párszor a jelentkezésemet könyvesboltokba, néha könyvkiadókhoz is, de egyelőre nem kaptam pozitív visszajelzést. Most megtehetem, hogy még az örökségemből éljek, és már csak olyan helyen akarok dolgozni, amit szeretek is.

Álomszerűnek tűnik kívülről az életem. Talán tényleg az. De akkor miért szenvedek benne?

Végre-valahára kinyílik az ajtó, és Áron belép rajta. Leállítom a videót, és rápillantok a képernyő sarkában az időre. Már elmúlt este tíz is. Nem is tudom, mikor jött utoljára ilyen későn.

A zakója már a kezében, a fehér inge a mellkasára feszül, a barna haja ezerfelé áll, ahogy beletúrt, és annyira magas, hogy szinte betölti a teljes ajtónyílást. Egy fáradt mozdulattal meglazítja a nyakendőjét, és kigombolja az inge legfelső gombját. A smaragdzöld tekintetéből árad a lelki-furdalás, amitől a testem minden porcikája azt üvölti, hogy álljak fel és menjek oda hozzá. Csak legyenek kedves, mert

mégiscsak nemrég kezdte meg a gyakorlatát egy neves jogi irodánál, és ne húzzam őt le, ne mondjam meg neki, hogy annyira rossz egyedül, tegyek meg mindent azért, hogy miután hazajött egy hosszú nap után, kikapcsolhasson mellettem.

Olyan sok estén képes voltam erre. Csak még soha nem késett ilyen sokat. Így hát maradok a fenekemen.

– Ne haragudj, Dávid. Iszonyú hosszú nap volt az irodában. Bejött Christopher ügye, ami nagy hal, és nagyon megosztó lesz.

Most kéne mondani, hogy: „*Mesélj!*” De hallgatok, csak lehajtom a fejem, és becsukom a füzetet. A védőborító bársonyos felülete puhán simul az ujjaim alá.

A kanapé lesüpped, ahogy Áron mellém ül, aztán lágyan beletúr a hajamba, és a fülembé súgja:

– Annyira hiányoztál.

– Talán akkor nem kellett volna ennyit túlóráznod.

– Sajnálom. Tényleg. És remek illatok vannak a lakásban.

Na tessék, Áron, üssél még mélyebbre!

– Én hülye ma is főztem neked, de te ilyenkor már nem eszel. Nem is tudom, miért merészelted azt hinni, hogy egyszer együtt tudunk vacsorázni – szakad ki belőlem. Nem lehet mindig mindent visszafojtani! Nem robbanhatok fel!

Áron a vállamra hajtja a fejét, és a tenyerét a combomra rakja. El akarok húzódni, de közben éhezem a közelségére. Haragszom rá, és mégis bánt, hogy ez elszomorítja őt, meg akarnám csókolni, és megnyugtatni, hogy nincs semmi baj, csak közben mindketten tudjuk, hogy igenis van.

Talán bennem keresendő a hiba. Talán ha nekem is lenne munkám, ha engem is éltetne valami, amit szenvedéllyel csinálhatok, akkor nem lennék ennyire elgyötört.

Ekkor pillantok a kis füzetemre, a könyvespolcaimra, majd a képernyőre a mozdulatlan szakértő pasival.

Van nekem egy álmom. Tudom én, hogy mit akarok. Csak még hangosan is félek kimondani, nemhogy belevágni a megvalósításába.

– Ennyire haragszol rám? – kérdezi Áron. Kihallom a hangjából a kétségbeesést.

Nem akarok fájdalmat okozni neki. Nem akarom, hogy szenvedjen. Így hát megrázom a fejem.

– Csak rossz nélküled. Ennyi. Remélem, holnap nem hagysz cserben.

– Megígérem. Tényleg! És ma kikértem a szabadságot is, úgyhogy apukád születésnapjára mehetünk Magyarországra.

Az már csak egy hónap! Annyit kibírok!

– Tényleg? – A szemébe nézek, és elmosolyodom, mire ő bólint. – El se hiszem! Újra otthon lehetünk! Annyira hiányzott.

– Megígértem, nem? – kérdezi Áron, mire most én bólintok. Végül is, tartja a szavát. Ma reggel is úgy köszönt el, hogy reméli, nem fog késni a munka miatt. Nem ígérte meg. – Kérlek szépen, csókolj meg, Dávid! Egész nap csak erre vágytam.

Megrázom a fejem, de ő megpuszilja a nyakam, aztán becsúsztatja a tenyerét a trikóm alá, és végigsimítja a bőrömet.

– Annyira szeretem, amikor az én ruháim vannak rajtad – súgja a fülembe. A mellbimbómat az ujjai közé fogja, és lágy, körkörös mozdulatokkal kezdi el simogatni a mellkasom. Annyira jóleső érzés, hogy akaratlanul is felnyögök. Naná, hogy meghallotta, mert egyszerűen ráül a combjaimra, és elkezdi kigombolni az ingét.

Megragadom a nyakkendőjét, és annál fogva húzom őt közel magamhoz. Az ajkunk majdnem összeér, a merevedését a hasamhoz dörgöli, a szívem pedig ezerrel dobog a közelségétől. Nem érdemli

meg, hogy behódoljak, de közben olyan szexi, ahogy a fehér ingéből kivillan az izmos felsőteste, ráadásul annyira mohón bámul rám, amitől nehéz nem azt éreznem, hogy én vagyok a világ közepe.

A fene beléd, Németh Áron! Hogy tudsz még tizenkét év után is elcsábítani?

Amikor végre lecsapok az ajkaira, elmúlik minden rossz. Nem számít más, csak mi ketten ebben a csodás pillanatban, és nem akarom, hogy valaha is véget érjen.

Imádom az összes hangot, amit ilyenkor hallat. Odavagyok azért, amikor mélyen a szemembe néz, miközben benyúl a nadrágomba, majd a kezébe veszi a farkam, és lágyan játszadozni kezd velem. Lehunyom a szemem, és hátrahajtom a fejem a kanapén, körbeölel az illata, elveszek a jó érzésben és a szexi sóhajaiban, amikor pedig a fülembe súgja, hogy „szeretlek”, szétárad bennem a remény: hogy az élet igenis lehet csoda szép.

Miután mindketten elévteztünk, Áron lefekszik mellém a sűrű szövésű, puha szőnyegre, és a combomra hajtja a fejét. Simogatni kezdem a haját, olyan puhák és selymesek a barna tincsei. Ő lehunyja a szemét, csak a lélegzetünket és az óceán hullámainak a zaját lehet hallani, ami a gyenge széllel együtt beszökik a résnyire nyitott ablakon keresztül.

Utálok az érzést, ami ilyenkor hatalmába kerít, mert amikor Áronnal vagyok kettesben, valahogy megerősödik bennem a gondolat, hogy bármennyit megéri várni rá, mert a lényeg az, hogy egyszer úgyis hazajön hozzám, és az együtt töltött idő mindig csodálatos, függetlenül attól, hogy van-e rajtunk ruha, vagy nincs. Közben meg tudom, hogy nem lenne szabad így hozzáállnom. Nem jó dolog, ha csak azon a férfin múlik a boldogságom, akit szeretek.

– Milyen napod volt? Valami sorozatot néztél? Vagy csak olvastál? – kérdezi Áron. Még mindig a combomon fekszik, és lehunyt

szemmel élvezni, ahogy a tincseivel játszadózom. A mozdulatom mégis elakad a kérdésétől, mert mégis miről meséljek? Mondjam el, hogy mi volt ma a Wallmartban? Vagy meséljem el, hogy ma órákon át a Moly.hu-n lógtam, és a fordítók értékeléseit olvastam, hogy táblázatba gyűjtssem azokat, akiknek az olvasók a legjobban szeretik a munkáit?

Ég bennem a vágy, hogy felfedjem az igazságot, de a félelem elszorítja a torkom, a levegő is alig jut át rajta, mert mi van, ha kiderül, hogy minden tervem hülyeség? Vagy megvalósíthatatlan? Utálok, hogy görcsbe áll a gyomrom. Annyira szeretnék olyan bátor és magabiztos lenni, mint Áron!

– Elfoglaltam magam – vonom meg a vállam, de a rettegés ködén át érzem, hogy ennél többet kell mondanom. – Előadásokat is hallgattam. Ez a csávó például azt mondja, hogy a borítónál nincs fontosabb dolog a könyveladás szempontjából.

– Biztos látott téged, amikor csak azért vetted meg a kedvenc sorozatod újra, mert kijött új borítóval.

– De annyira szépek! – mosolyodom el én is, és rápillantok a könyvespolcra. Bastien Binoche könyveiből a magyar és az angol kiadás mellett ott sorakozik az amerikai is. De hát, mindegyik gyönyörű...

– Szóval, csak működik rajtad a borítótaktika – mondja Áron, és hát fullra igaza van, ami csak megerősíti bennem, hogy tényleg újra meg kell hallgatnom a szakértő előadásait. – Amúgy mindjárt itt a hétvége. Ha szeretnéd, elmegyek veled színházba is.

– Énekelhetnek is benne? – kérdezem izgatottan, aztán kipattan a fejből a tökéletes gondolat. – Talán tudnék egy utolsó pillanatos jegyet szerezni valamelyik Broadway-előadásra! Elrepülhetnénk New Yorkba szombat reggel, és vasárnap este jöhetnénk haza! Olyan szuper lenne!

Áron nem válaszol rögtön, de érzem, ahogy lassabban veszi a levegőt. Amikor megszólal, sokkal álmosabb, fáradtabb a hangja, mint eddig.

– Az nagyon drága lenne, Dávid. A repülő, a hotel, a jegyek, plusz még amit ott költünk. New York nem egy olcsó város.

– Nem számít, majd én kifizetem! Olyan jól fogjuk érezni magunkat!

– Hosszú hetem volt – vágja rá rögtön. – Nem lehetne, hogy csak itthon maradjunk, összebújjunk, főzzünk és sétáljunk az óceánparton? És itt is nézhetsz előadást a környéken. Csak veled akarok lenni.

Sóhajtok egyet. Olyan rég voltunk már New Yorkban. Hiányzik az az élet és az a nyüzsgés, ami ott vibrál. Szeretnék ott lenni. Ez a város annyira kicsi, hogy szinte ismerem mindenkit, és az itteni színház nem a legjobb. Vágyom már valami izgalomra, valamire, amit tényleg várhatok, és nem olyan távoli, mint apa születésnapja. Már éppen megszólalnék, amikor Áron ásít egy nagyot.

Lehajolok, és adok egy puszit a homlokára.

– Veled bárhol jó – felelem végül, noha azért éget a vágy, hogy New Yorkban legyünk, de azt is bármikor elcsereálném Budapestre. Végző soron az otthonom hiányzik a legjobban. – Mi lenne, ha most csak pihennénk egy kicsit?

Nem ellenkezik, mert ez az, amire szüksége van. Én beszélgetni szeretnék, úgy érzem, feltorlódtak bennem a szavak, a gondolatok, minden apróság, és nincs kinek kiadnom magamból. Talán a borítók mentén beavathatnám őt abba, hogy mit forgatok a fejemben. Adhatna tippet, tanácsokat. Áron viszont fáradt. Egész nap dolgozott. Nem zúdíthatom rá.

Ne hazudj magadnak, Dávid! Nem csak erről van szó. Attól is félsz, ha azt mondja, hogy amit tervezel, az hülyeség, akkor nem

marad semmi, amiről álmodozhatnál. Amit tervezhetnél. És akkor aztán tényleg szarul éreznéd magad...

– Holnap megígérem, hogy hétre itthon leszek. Együtt vacsorázunk, és utána kimegyünk a városba is, oké?

Csak bólintok, mintha látná. Feláll, és kinyújtja felém a tenyerét. Megfogom, mire édesen rám mosolyog, és bevezet a nappaliból nyíló pici hálószobába, amit majdnem teljesen elfoglal a franciaágyunk, emellé csak két éjjeliszekrény fért be, és két ruhásszekrény az ajtó mellé. Áron a szabad kezével megragadja a fekete takarót, és lehúzza engem az ágyra. Édesen felnyög, ahogy elhelyezkedik, én pedig a mellkasára hajtom a fejem.

Hamar elalszik, és ahogy a fehérre festett falon lógó, Budapestet ábrázoló festményt nézem, csak a szíve egyenletes dobogását hallgatom, miközben az enyémet szétfeszíti a honvágy, a magány és a félelem a jövőtől.

1. fejezet – Áron

ELZSIBBADT A LÁBAM A TÖBBÓRÁS ÚT ALATT.

A térdeim nekinyomódnak az előttünk lévő ülésnek, a levegő állott, és egyik pillanatban szarrá sülök a Budapestre tartó repülőn, aztán ahogy leveszem a pulcsim, már fázom.

Uhh! Rühellem ezt a bezártságot. Vagy talán csak a munka a kényszer? Mert az elmúlt órákat azzal töltöttem, hogy bizonyítékot keressék arra, hogy nem az ügyfelem erőszakolta meg a barátnőjét.

Miközben pörgetem az X-et, felbukkan egy újabb cikk, amit meglepően sokan osztanak tovább, és a kommentek száma is kiemelkedő. Megnyitom, egy pletykaoldalra irányít, amit sokan követnek, de leginkább véleménycikkek jelennek ott meg. Ez is az.

Már a cím láttán felhúrom a szemöldököm, de azért elolvasom a teljes anyagot.

**Kinek hiszünk? A szexi szamaritánus srácnak
vagy a csajszinak, aki a legjobb barátnőnk is lehetne?**

Már a #MeToo előtt is biztos voltam valamiben: a lányokra hallgatni kell. Olyan nincs, hogy valaki egy olyan komoly ügyben, mint a szexuális erőszak, hazudjon. Tiszta ügy, igaz, csajszik?

Na, a Kaliforniát megrázó nemierőszak-ügy nem ennyire egyértelmű. Ez felettébb zavaros, és nem véletlenül osztotta meg nemcsak az államot, de az egész országunkat is.

Bethany Brown egy fiatal, tizenkilenc éves lány, aki komoly küzdelmek árán jutott be az egyetemre. Nem volt egyszerű dolga: nehéz körülmények között nőtt fel, nem járt jó iskolába, rengeteget kellett tanulnia, de célt ért. Az évfolyamtársai több lapnak is nyilatkoztak Bethanyról. A beszámolóik alapján egy szorgalmas és okos diáklány képe rajzolódott ki, aki nem vetette meg a bulikat sem, amikben hajnalig táncolt önfeledten.

Az egyik ilyen bulin ismerte meg az egyetem szívtipróját, a jó családból származó Christopher Lantert. A fiú a lányok álma: jóképű, gazdag, az élet tálcán nyújtotta számára a lehetőségeket, amit ő sok közösségi munkával hálált meg. Évfolyamtársai többször mesélték, hogy Christophert gyakran látni ételosztásokon vagy épp spontán megmozdulásokon, ahol az óceán partját próbálják megtisztítani.

Christopher és Bethany hamar az egyetem álompárja lett, a kapcsolatuk kívülről tökéletesnek tűnt, mígnem a repedések egyre nyilvánvalóbbá váltak. Bethany jegyei romlani kezdtek, többször vitatkoztak nyilvánosan, és végül a lány szakított, mire Christopher egy elég para üzenetet hagyott neki: „*Kinyírlak, ha elhagysz.*” Máris dobnánk a szexi szamaritánus jellemzést a srácról, ugye?

A tragédia február 14-én, egy Valentin-napi partin történt, ahol Bethany és Christopher is feltűnt. Szemtanúk nem látták

kettejüket beszélgetni, de Bethany a következő nyilatkozatot tette: *„Akármerre mentem a bulin, mindig éreztem, hogy figyelnek. Egyszer elcsíptem őt, ahogy engem bámul, és a tekintete nem volt emberi. Ezért többet ittam a kelletténél, de nem annyit, hogy elve-szítsem a kontrollt. Christopher Lanter nem az a srác, akit elhagy-nak. Tudtam, hogy bosszút fog állni.”*

És hogy megtörtént-e ez a bosszú? Ez az, amit majd a bíróság előtt kell bizonyítani. Aznap este tíz után pár perccel ugyanis Bethanyval megtörtént az, amitől a legjobban rettegett.

„A bulin rosszul lettem, és ahogy egyedül maradtam, elkaptak hátulról. A fülembre lihegett, és éreztem az illatát. Émelyítő rózsás szag, pont olyan parfüm, amit Christopher használt mindig. Próbáltam kiszabadulni... Én próbáltam...” Bethany a felvételen itt el-sírta magát, és csak nagy nehézségek árán tudta befejezni a nyi-latkozatát. *„Bedrogoztak. Bevittek egy szobába. Csak villanások vannak az egészből. Éreztem, hogy hátulról rám nehezedik vala-ki. Azt mondtam, hogy ne, de ő nevetett. Pont úgy, ahogy Chris-topher szokott. Émelyegtem a rózsaszagtól, aztán sírni kezdtem a fájdalomtól. Pont úgy markolta meg a mellem, ahogy ő szokta, erőszakosan. Egy pont után már nem akartam mást, csak elalud-ni, és soha fel nem kelni.”*

Szörnyű, csajszi, nem igaz? Megtörtént Bethanyval minden lány rémálma! Nincs is annál borzasztóbb, mint amikor az bánt, akit valaha szeretted!

És mit mond minderre a szexi szamaritánus?

Azt állítja, hogy ő már fél tízkor lelépett a buliról, a szülei eljöt-tek érte kocsival, és egész este otthon volt. *„Soha nem tenném meg azt, amivel Bethany megvádolt. Nem tudnék így bántani egy*

nőt. Rettenetesen sajnálom, ami vele történt, bárcsak ne kellene átélnie mindezt. Jobbulást és sok erőt kívánok neki. Egykoron nagyon szerettem ezt a lányt, csak a legjobbakat érdemli" – nyilatkozta Christopher a kamerák kereszttüzeiben.

Bethany a sokk után csak négy nappal később tett feljelentést, így rendkívül nehézé vált bármiféle nyom utólagos rögzítése.

Fontos infó, csajszik! Ha megtörténne veletek az elképzelhetetlen, azonnal forduljatok a hatóságokhoz, hogy bizonyítékot találjanak, és elkapják az elkövetőt. Tudom, nehéz, de nincs más kiút, és addig ne is zuhanyozzatok le, mert akár még a körmök alatt is lehet megfelelő DNS-minta. Bethany esetében viszont mindehhez már késő volt.

Az itteni eset pedig egy nagy kalamajka. Nincs közvetlen bizonyíték Christopher bűnösségére, és van alibije, bár nyilván nem erős, hiszen a szüleivel volt. Csak Bethany szavai állnak az övével szemben, aki viszont az állítólagos droggal való elkábítás mellett ivott is aznap este, és nagy partilány hírében áll.

Ez a klasszikus „kinek higgyek?” esete, legalábbis amíg a hatóságok konkrét bizonyítékokat nem találnak. Már kihallgatták a buli résztvevőit, zajlik a nyomozás, és addig a vádlott is szabadlábban védekezhet.

A szerkesztőségben megkérdeztem a kollégákat, hogy ki mit gondol. A szexi szamaritánus lenne az erőszaktevő, vagy ő csak egy ártatlan szépfiú? Bethany – a csajszki, aki akár a legjobb barinőnk lehetne – jól emlékszik? Ekkora trauma során elképzelhető ez egyáltalán? Még minket is megosztott az eset, pedig feministák vagyunk.

Várjuk a bíróság döntését. Várjuk, hogy győzzön az igazság, mert Bethany megérdemli, hogy elkapják azt, aki bántotta őt...

Fintorogva csukom be ezt a fürmedvényt, amit manapság cikknek neveznek. Még hogy szexi szamaritánus... Miközben Christopher hengegett nekünk azzal, hogy csak azért járt el azokra a jótékonyági eseményekre, hogy bekerüljön az egyetemre, aztán meg később azért ment vissza, mert mindig talált ott fiatal lányokat, akiket aztán bevitt a hátsó szobákba, és nem kellett attól tartania, hogy szembesétnének vele az egyetemen.

Mindenesetre a cikk felhangjából nekem az jön le, hogy Christopher-pártiak, és a kommentek zöme is azt írja, hogy bizonyíték nélkül nem kéne elítélni valakit csak azért, mert férfi.

Ez most az én malmomra hajtja a vizet, és mégis, ettől az egész ügytől felfordul a gyomrom. Leginkább azért, mert ha én sem tudom elhinni, hogy Christopher ártatlan, hogyan adjuk be az egészet az esküdteknek? Inkább elrakom a telefont, mielőtt valami kínosat találnék Bethany ismerőseinek a közösségi médiás oldalain, amit meg kellene mutatnom a mentoromnak, és attól lennék igazán szarul.

Velem ellentétben Dávid nyugodtan ül, egy regényt szorongat, majdnem az egész úton azt olvasta. Mondjuk, kevés cukibb látvány van annál, mint amikor olvas, és így én is tudtam dolgozni.

Azt szeretem a legjobban, ha Dávidom egy erotikus regényt búj, mert olyankor teljesen elpirul, nekem pedig vissza kell keresnem, hogy mit csináltak egymással a karakterek, mert naná, hogy én is megadom a fiúmnak azt, amitől annyira hevesen vert a szíve. De most sajnos egy tini fantasyt olvas. Remélem, lapul még nála valami tündéres erotikus bigyó, amiből valóra válthatom a legtitkosabb vágyait.

Ahogy Dávidot bámulom, előnt a nyugalom, mintha mélyre tettemem volna magamban a munka mocskát, legalábbis egy időre.

Odakint az éjszakai sötétség helyét már átvették a reggel tompa fényei, hét óra van, de még kellően borús, így látom Dávid arcát visszatükröződni az ablak üvegén. A szóke haja most rövidebb, már nem ér a válláig, mint amikor tizenkét évvel ezelőtt megismertem őt a gólyatábor első napján. Máig fel tudom idézni azt, ahogy az ártatlan, mélykék szemében megcsillant a vágy, és aztán édes, vörös pír lepte el az arcát, ahogy elfordult, de nem bírta ki, és újra rám pillantott. Már akkor tudtam mélyen, legbelül, hogy ez a srác kell nekem.

Most már az enyém. Ha rajtam múlik, örökké az marad.

– Olyan klassz, hogy most nem öltöny van rajtad – fordul felém Dávid.

Tiniként állandóan atlétát hordtam, mert rohadtul meg akartam mutatni a konditermi kínok végeredményét, a munkanapjaimon viszont zakó és ing alá rejtem az izmaimat. De nem bánom. Szeretem a státuszt, amit a makulátlan öltöny képvisel. Ha így látnak meg az emberek, alapvető tisztelet ébred bennük, és engem ez éltet. Nem sokan tudták volna végigcsinálni azt, amit én. A bőröndömben azért ott lapul a munkaruha, lehet, abban kellett volna jönnöm, mert furcsán is érzem magam a fehér atlétámban és a fekete farmeremben.

– Én mindenben is szexi vagyok – húzom ki magam, ő pedig csak a fejét csóválja, de nem ellenkezik. Velem ellentétben ő nem szokott hazudni. Ő jó ember. Ő nem védene egy olyan férfit, akiről el tudja képzelni, hogy képes lenne megerőszakolni egy lányt.

A suliban tanultunk az etikáról. Belénk verték, hogy az ügyfelünk érdeke az első, mi nem ítélezhetünk, nem törhetünk pálcát senki felett, mert az esküdtszék feladata az ítélet meghozása, a miénk pedig az, hogy az ügyfelünk a lehető legjobban jöjjön ki a helyzetből.

Megtanultam mindezt. Beszélgettünk róla a többiekkel az órákon, a gyakorlaton. Viszont mióta próbaidőn vagyok az egyik legnagyobb

presztízsus ügyvédi irodánál, és szó szerint belemerültem a mély vízbe, azóta sokkal nehezebb visszaidézni azt, amit megtanultam.

A gyakorlatban rohadt nehéz nem ítélkezni.

Megrázom a fejem, és még mélyebbre nyomom a zsebemben a telefonom, mintha így Christophert is messzire száműzhetném. Dávid kezéért nyúlok, és végigsimítok a mutatóujjammal a tenyere közepén, mert tudom, hogy azt szereti. Érzem a bőre melegét, és ahogy rám néz, egy apró, de sokatmondó mosollyal adja tudtomra, azt szeretné, ha máshol is megérinteném. Előrehajolok, félresöpöröm a selymes haját, amiből árad a zöldalmaillat, és halkán a fülébe súgom:

– Alig várom, hogy kettesben legyünk, és az eszedet veszítsd már csak attól is, hogy hozzád érek.

Adok egy pusztit a füle alatti édes pontra, amit egyszerűen imádok, és aztán rögtön elhúzódom, és így pont elcsípem, hogyan kapaszkodik meg a szabad kezével a karfában. Teljesen elpirul a szavaimtól, még a nyaka tövében is látom, ahogy az édes vörös pír végigkúszik a fehér bőrén. Aztán a tekintetéből hirtelen eltűnik a jókedv, és nem marad, csak a dac.

– Mintha lenne rá időd. Az út alatt is végig dolgoztál. – Olyan szemrehányóan veti oda, amitől megdermedek, és mielőtt lenne esélyem felelni, máris folytatja. – Azt mondtad, hogy ez a pár nap a miénk lesz. Hetekkel ezelőtt lefixáltad az utazást az irodával. Erre a szabadságod alatt is dolgoznod kell?

Az utóbbi két szót olyan lenéző hangsúllyal mondja, hogy össze-rezzenek.

– Én sem így terveztem. Senki se hitte volna, hogy Christopher ennyire ragaszkodni fog hozzám. Mégiscsak próbaidős vagyok.

Dávid tüntetőleg nem néz rám, kifelé bámul a repülőgép ablakán, és lekonyul az ajka. Nem tudom, mit érzek. Egyrészt ügyvédként

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kevés jobb dolog van annál, mintha egy milliomos ügyfél csak téged akar. Másrészt meg tudom, hogy ebben az is erősen benne van, hogy a mentorom sötét bőrű és nő, akit láthatóan kevésbé tisztel emiatt. Pedig az én tudásom sehol sincs az övéhez képest. Mégis bennem bízik, és ezt ki kell használnom.

Tízünetet vettek fel próbaidőre, de év végére maximum hárman maradhatunk. Benne kell lennem abban a háromban. Bármi áron.

– És most akkor hogy lesz? – szól hozzám Dávid, és az ablak felé fordul. A hangja távolinak tűnik, pedig itt ül mellettem. – Mindenhová egyedül megyek? Bezárkózol egész nap a dolgozószobába, és a barátainkkal se találkozol?

– Dehogyan. Nekem is hiányoznak – felelem egyből. Dávid vállára teszem a tenyerem, de addig moccanok, míg az ölembe hull a kezem.

– Az időeltolódás miatt működni fog az, hogy esténként és éjszaka dolgozzak pár órát. Legkésőbb déltől a tiéd vagyok mindennap.

– Ennek most örülnöm kellene? Hogy ennyi időt is kapok veled? Pedig annyira vártam a szabadságod.

– Sajnálom, baby – motyogom, és bevetem a nagyágyút, megint megsimítom a combját, ahogy szereti. Megremeg az érintésekre, ami jó jel. – Szuper napok várnak rád. Nem hagylak cserben.

– Megígéred? – Reménytelenül csendül a hangja, és lassan felém fordul. Bólintok, de ő megrázza a fejét. – Ismerlek, Németh Áron, és az ügyvédes trükkjeidet is. Mondd ki szavakkal, hogy tényleg ígéret legyen!

Elmosolyodom.

– Megígérem, hogy szuper napjaink lesznek Magyarországon.

Végre ő is elmosolyodik, bár látom, ahogy a kétely is kiül az arcára, de mintha próbálná elnyomni. Majd teszék róla, hogy ne csatlódjon bennem.